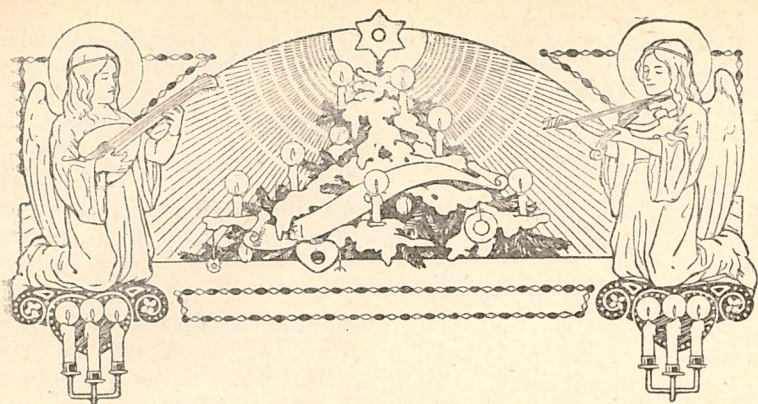

Детето на невърника.

(Истинска случка)

Живѣеше въ малкия градецъ К. основниятъ учитель Любомиръ Милковъ. Докато завърши гимназията въ родния си градъ, той бѣше скроменъ момъкъ, душата му бѣ чиста, всички го обичаха за неговата доброта. Неговитѣ богобоязливи родители се гордѣха съ него, и напълно заслужено. Бѣха му дали въ къщи едно строго, чисто възпитание, и той вършеше, заедно съ родителитѣ си, само онова, което бѣше добро и красиво. Следъ като завърши гимназия, Милковъ замина за странство да следва. Но не мина и година, и татко му почина. Той трѣбваше да прекъсне учението, и се установи като учитель въ градеца. Нѣкаква промѣна бѣше станала съ него за по-малко отъ година време въ странство: Бѣше възмжжалъ, носѣшс дълга коса и черна голѣма връзка. На лицето му нѣмаше предишната благодушна усмивка, а челото му, макаръ той да имаше само 22 години, бѣше прорѣзано отъ една дълбока бръчка. Очитѣ му бѣха нѣкакъ потъмнѣли, не така блѣски и чисти, както преди, и често въ тѣхъ проблѣсваше страненъ огънь. Но не само външно се бѣ промѣнилъ. Бѣше станалъ скритъ, потаенъ, не търпѣше противоречие, дразнѣше се и често нагрубяваше говорящитѣ съ него. Кой знае, може би, защото никога следъ това хората не го виждаха да отива въ църква, когато по-рано не пропускаше празникъ да не иде, почнаха въ градеца да си шушукатъ, че станалъ безбожникъ. Но мнозина считаха това като клевета.

Следъ двегодишно учителствуване, той се задоми. А презъ описваното време имаше вече осемгодишенъ синъ Стефчо, ученикъ въ второ отдѣление. Малкиятъ Стефчо бѣше любознателно, весело момче, такъвъ, какъвто бѣше баща му преди излизането му изъ България. Обичаше баща си, но като че ли се боеше отъ него; нѣкакъвъ непонятенъ страхъ го обладаваше, когато биваше насаме съ него: не смѣеше да го гледа въ очитѣ. И сякашъ обичаше повече майка си и баба си.